

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Dustin Thao
YOU'VE REACHED SAM

Copyright © 2021 by Dustin Thao
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All rights reserved.
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04806-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DASTIN TAO

DOBILI

STE

SEMA

Prevela Radojka Jevtić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Mojim roditeljima, baki i Dajmond

PROLOG

Zatvaram oči, uspomene naviru, i ponovo se nalazim na početku.

Nekoliko listova se zakotrlja kada on uđe u knjižaru. Nosi tek-sas jaknu, sa zasukanim rukavima, i beli džemper. Vidim ga treći put otkad sam počela da radim ovde pre dve nedelje. Zove se Sem Obajaši, imamo zajedno engleski. Zurim kroz prozor čitav dan i pitam se da li će doći ponovo. Još nismo pričali. On samo razgleda po knjižari dok sam ja za kasom ili popunjavam police. Ne znam traži li nešto. Ili prosto voli da bude ovde. Ili je došao da vidi mene.

Sklanjam jednu knjigu sa police pitajući se da li zna kako se zovem. Kroz rupu vidim sjaj smeđih očiju koje me gledaju s druge strane. Ćutimo predugo. On se konačno smeši i mislim da će nešto reći – ali zatvaram rupu knjigom pre nego što išta izusti. Uzimam kutiju i žurim u magacin. *Šta nije u redu sa mnom? Zašto mu se nisam nasmešila?* Korim sebe što sam upropastila trenutak, pa u magacinu skupljam hrabrost da mu se predstavim. Ali on je već otišao.

Na kasi pronalazim nešto što nije bilo tu ranije. Trešnjin cvet od papira. Okrećem ga i divim mu se.

Da li je Sem ovo ostavio ovde?

Ako požurim, možda ću ga sustići. Trčim ka vratima i ulica odjednom nestaje, a ja ulazim u bučan kafić na uglu Treće ulice, skoro dve nedelje kasnije.

Drveni pod je načičkan okruglim stolovima, a oko njih stoje tinejdžeri, slikaju se i piju iz keramičkih šolja. Obukla sam sivi džemper, malo veći, a smeđu kosu sam uredno začesljala. Čujem Semov glas pre nego što vidim kako uzima porudžbinu za pultom. Vidim njegovu tamnu kosu. Možda je do kecelje, ali izgleda viši iza kase. Krećem ka stolu na drugom kraju kafića i spuštam svoje stvari. Polako otvaram sveske i ohrabrujem sebe da mu priđem, makar da naručim piće. Podižem pogled sa stola, a on stoji pored mene sa šoljicom koja se puši.

„Oh...“ Iznenadilo me je njegovo prisustvo. „To nije moje.“

„Da, znam, naručila si ovo prošli put“, kaže Sem i spušta šoljicu. „Late s medom i lavandom, zar ne?“

Zurim u šolju, u gomilu koja čeka za pultom, i u njega. „Da platim tamo?“

On se smeje. „Ne. Mislim, častim te. Ne brini.“

„Oh!“

Ćutimo. *Reci nešto, Džuli!*

„Mogu da ti napravim nešto drugo ako hoćeš“, predlaže.

„Ne, u redu je... Mislim... *hvala ti.*“

„Ništa“, kaže Sem kroz osmeh. Gura ruke u džepove kecelje. „Ti si Džuli, zar ne?“ Pokazuje na svoju karticu s imenom. „Ja sam Sem.“

„Da, imamo engleski zajedno.“

„Tako je. Jesi li pročitala lektiru?“

„Nisam još.“

„Dobro je“, uzdiše. „Nisam ni ja.“

Tišinu ispunjava blagi miris cimeta. Gledam oko sebe. „Jesi li na pauzi?“

Sem gleda u bar i trlja bradu. „Menadžer mi nije tu danas, pa se može reći da jesam.“ Smeši se.

„Sigurna sam da zaslužuješ.“

„Bila bi mi to peta pauza danas, ali ko još broji?“

Oboje se smejemo. Ramena mi se opuštaju.

„Da li je u redu da sednem ovde?“

„Naravno...“ Sklanjam stvari sa stolice.

„Odakle si se doselila?“, pita me Sem.

„Iz Sijetla.“

„Tamo često pada kiša.“

„Da.“

Smešim se dok sedimo zajedno i razgovaramo prvi put, o školi i zajedničkim predmetima i o drugim stvarima – on ima mlađeg brata, voli muzičke dokumentarce i svira na gitari. S vremena na vreme pogled mu luta po prostoriji, kao da je i on nervozan. Ali nakon nekoliko sati oboje se smejemo kao stari prijatelji. Koža mu je skoro zlatasta na svetlosti zalazećeg sunca koja se probija kroz prozor. Teško je ne приметiti. Tek kada se Semovi drugovi pojave i počnu da ga dozivaju, shvatamo koliko je vremena prošlo.

Devojka duge plave kose grli ga otpozadi i gleda me. „Ko je ovo?“

„Džuli. Tek se doselila.“

„Oh, odakle?“

„Iz Sijetla“, odgovaram.

Gleda u mene.

„Ovo je moja drugarica Tejlor.“ Tapše je po ruci, i dalje prebačenom preko njegovih ramena. „Trebalo da gledamo film. Završavam posao za sat. Hoćeš li i ti s nama?“

„Psihološki triler“, dodaje Tejlor. „Verovatno ih ne voliš.“

Gledamo se. Ne mogu da procenim je li nepristojna.

Vibracija telefona odvraća mi pogled. Osećam se kao da sam se prenela iz sna. „Nema veze. Trebalo bi da pođem kući.“

Tejlor seda na moje mesto, pa pomišljam da su zajedno. Mašem mu, ali, pre nego što odem, približavam se šanku. Čini mi se da Sem ne gleda, zato vadim papirni cvet iz torbe i stavljam ga pored kase. Nedelju dana sam gledala tutorijale o tome kako se pravi trešnji cvet, kao onaj koji sam našla u knjižari. Ali bio je to komplikovan zadatak za moje neveste prste. S ljiljanom sam se bolje snašla.

Zatvaram torbu i izlazim iz kafića. Iznenada stojim na pragu svoje kuće i zurim u orošen travnjak. Semov auto se zaustavlja, sa spuštenim prozorom. Poslao mi je poruku prethodne večeri.

Ćao, ovde Sem. Dobio sam dozvolu!

Hoćeš li da te povezem u školu sutra?

Mogu da dođem po tebe ako hoćeš

Sedam na suvozačevo mesto i zatvaram vrata. Osećam prijatan miris citrusa i kože. *Je li to kolonjska voda?* Sem sklanja svoju tek-sas jaknu sa sedišta, a ja se vezujem. Povezao je kablom telefon sa radiom. Ne prepoznajem pesmu koja se čuje u pozadini.

„Možeš da promeniš muziku ako hoćeš. Evo... stavi svoj telefon.“

U naletu panike stiskam telefon. Ne želim da zna šta slušam, još ne. *Šta ako mu se ne sviđi?* „Ne, ovo je okej.“

„O, i ti voliš *Rejdiohed*?“

„Ko ne voli?“, odgovaram. Vozimo se u tišini kroz kraj. S vremena na vreme pogledi nam se susretnu dok razmišljam šta da kažem. Gledam u zadnje sedište. Sako visi s ručke. „Ovo je tvoj auto?“

„Ne, tatin“, kaže tiše. „Ne radi četvrtkom, tako da danas mogu da ga vozim. Ali štedim za auto. Zato radim u kafiću.“

„I ja pokušavam da uštedim.“

„Za šta?“

Razmišljam. „Pa, za fakultet. Za stan, nakon što se preselim.“

„Kad se seliš? Tek si se doselila.“

Ne znam šta da kažem.

Sem klima glavom. „Znači to je *tajna*...“

Smešim se. „Možda ću ti reći drugi put.“

„Važi.“ Gleda me. „Šta kažeš na sledeći četvrtak?“

Prikrivam osmeh dok skrećemo na školski parking. Iako vožnja ne traje dugo, četvrtak mi postaje novi omiljeni dan u nedelji.

Druga uspomena. Svetlo igra po podu sale za fizičko i muzika trešti dok ulazim kroz luk napravljen od srebrnih i zlatnih balona. Igranka je, a ja ne znam nikoga ovde. Nosim novu haljinu, tamno-plavu satensku, sa širokom suknjom. Mama mi je pomogla da je izaberem. Pogledavši se u ogledalu, s podignutom kosom, jedva sam samu sebe prepoznala. Htela sam da ostanem kod kuće, ali roditelji su me naterali da izađem i da se družim. Nisam htela da ih razočaram. Stojeći pored hladnog zida, čitav sat sam gledala kako

se podijum ispunjava ljudima koji plešu i smeju se. Proveravam telefon s vremena na vreme i pretvaram se da čekam nekoga, ali na ekranu nema ničega. Možda je ovo bila greška.

Ali nešto mi ne dâ da odem. Sem će možda doći večeras. Poslala sam mu poruku pre nekoliko sati, ali nije mi odgovorio – možda još nije pogledao telefon? Muzika usporava i ljudi se razilaze, a ja uzmičem od zida i krećem ka podijumu u potragu za njim. Treba mi malo vremena, ali čim ga vidim, srce mi silazi u pete. On pleše zagrljen sa Tejlor. Tonem. *Zašto sam došla ovamo?* Trebalo je da ostanem kod kuće. Nije trebalo da mu pošaljem poruku. Okrećem se pre nego što me neko primeti i jurim ka vratima.

Izlazim u noć, muzika je prigušena i mogu da dišem lakše. Parking je osvetljen uličnim lampama i čini se tako mirnim u poređenju sa salom. Vazduh je vlažan. Trebalo bi da pođem kući pre nego što počne kiša. Pomislim da pošaljem mami poruku da dođe po mene, ali prerano je. Ne želim da me pita šta nije u redu. Možda ću otići kući peške i ušunjati se u svoju sobu. Ignorišem bol od visokih štikli i krećem, ali vrata sale se otvaraju iza mene, i zatim čujem glas koji odmah prepoznajem.

„Džuli...”

Okrećem se. Sem izgleda ozbiljnije u crnom odelu.

„Kuda ćeš?”, pita me.

„Kući.”

„Po kiši?”

Ne znam šta da kažem. Osećam se kao idiot. Zato se smešim na silu. „Ma samo rominja. Ja sam ipak iz Sijetla.”

„Mogu da te povezem.”

„U redu je. Mogu i da se prošetam.” Obrazi su mi topli.

„Jesi li sigurna?“

„Da, ne brini.“ Želim da odem odavde. Ali Sem se ne pomera. Pokušavam ponovo. „Čeka te devojkica.“

„Šta?“ Zamuckuje blago. „Tejlor mi nije devojkica. Samo smo drugari.“

Mnogo toga želim da kažem, ali ne mogu da govorim od grča u stomaku. Ne bi trebalo ovako da se osećam. Sem i ja nismo u vezi.

„Zašto odlaziš ovako rano?“

Prisećam se kako je pod raznobojnim svetlima obavio ruke oko Tejlor, ali nema šanse da ću mu reći istinu. „Nisam baš luda za igrankama. To je sve.“

Sem klima glavom i gura ruke u džepove. „Da, znam šta hoćeš da kažeš. Uglavnom su užasne.“

„Da li se iko zabavlja od prisutnih?“

„Možda samo nisi došla s pravom osobom.“

Zastaje mi dah kad shvatam šta je rekao. Čak i ispred sale, čujemo muziku kroz zidove, čujemo još jednu sporu pesmu.

Sem stoji na vratima i ljulja se napred-nazad u svojim otmenim cipelama. „A ti... ne voliš da plešeš?“

„Ne znam... Samo mi ne ide. I ne volim da me ljudi gledaju.“

Sem gleda oko nas. Zatim se blago osmehuje i pruža ruku ka meni. „Pa, niko nas ne gleda sada...“

„Seme...“

Ali onda mi se osmehuje sasvim. „Samo *jedan* ples.“

Zastaje mi dah kad mi Sem priđe, uhvati me za ruku i privuče k sebi. Nikada nisam mogla ni da zamislim da će mi prvi ples biti ovakav, samo nas dvoje kako se njišemo na školskom parkingu. Lice

mu je mokro od kišice. Udišem njegov slatki miris i spuštam glavu na njegove grudi. Kada mu dodirnem ramena, on primećuje nešto.

„Šta je ovo?“

Papirni trešnjin cvet. Vezala sam ga tračicom oko ruke.

Opet su mi obrazi vreli. „Nisam dobila korsaž. Pa sam ga sama napravila.“

„Ovo sam ti ja dao.“

„Znam da jesi.“

Sem se smeši. „Znaš, hteo sam da te pitam da dođeš na igranku, ali sam brinuo da ćeš odbiti.“

„Zašto si to mislio?“

„Jer mi nisi poslala poruku. Od onda kad smo se sreli u knjižari.“

Mrštim se pokušavajući da se prisetim. „Ali nisi mi dao svoj broj.“

Sem spušta pogled i smeje se. „Šta je toliko smešno?“, pitam ga, blago iznervirana, a on me hvata za ruku. Uzima mi cvet sa ruke i otvara ga. Ja počinjem da se bunim, ali ne govorim ništa kada ga on otvara sasvim. Unutra su napisani njegovo ime i broj.

„Nije mi palo na pamet da ga otvorim...“, kažem.

„Verovatno sam ja kriv za to.“

Oboje se smejemo. Zatim moj osmeh nestaje.

„Šta nije u redu?“, pita me Sem.

„Sada je uništen.“

Papir je iscepan i mokr od kišice.

„Ne brini“, kaže Sem. „Napraviću ti drugi. Napraviću ti još hiljadu.“

Ponovo spuštam ruke na njegova ramena, pa nastavljamo da plešemo na parkingu dok slušamo muziku kroza zid. Magla se širi oko nas, kao oblaci, a zatim se menja i nestaje u bistrom noćnom nebu. Prikrada se još jedna uspomena.

Odeća proleće kroz prozor na prvom spratu, a ja istrčavam na travnjak prekriven očevim stvarima. Svađi mojih roditelja se ne nazire kraj, ne mogu da podnesem da budem više u kući. Oduvek sam znala kako će se završiti, ali nisam očekivala da to bude tako brzo. *Kuda da odem?* Pitala sam Sema da dođe po mene, ali nije još stigao. Susedi me gledaju sa prozora. Ne mogu više da čekam. Zamaknuvši iza ugla, trčim dok sve nestaje iza mene.

Ne znam kuda idem. Trčim u nepoznato. Na kraju grada, gde se livada proteže ka planinama, shvatam da sam zaboravila telefon. Vidim farove na pustom drumu. Pomeram se u stranu, ali, kada automobil uspori ispred mene, vidim da je to Sem.

„Jesi li dobro?“, pita me i ja sedam u auto. „Tražio sam te kod kuće.“

Da sam ponela telefon, javila bih mu gde sam. „Kako si znao da sam ovde?“

„Nisam znao... samo sam te tražio.“

Sedimo dugo u njegovim kolima dok motor bruji.

„Hoćeš li da te odvezem kući?“, pita me Sem konačno.

„Ne.“

„Kuda hoćeš da ideš?“

„Bilo gde drugde.“

Kružimo po gradu dugo. Svetla u radnjama se gase, jedno po jedno, i ulice guta mrak. Besciljna vožnja završava se na parkingu mini-marketa koji radi non-stop. Sem isključuje motor. Ne pita me šta se desilo. Naslonjena na prozor, zatvaram oči na tren. Poslednje što vidim pre nego što tonem u san jesu fluorescentna svetla marketa i Sema kako me pokriva svojom teksas jaknom.

Budim se na travi pred sumrak. Sunce mi greje obraze. Pridižem se i gledam oko sebe. Drveće je puno ručno napravljenih

cvetova. Stotine i stotine njih, uvezanih dugačkim vrpčama, njišu se na povetarcu kao grane vrbe. Trag latica vodi me ka zvuku gitare u daljini. Pratim ga, prolazim kroz zavesu od papirnih cvetova i prisećam se gde se nalazim. Na našem tajnom mestu pored jezera. Tamo gde smo se stotinu puta nalazili. Probijam se između drveća i vidim zrake sunca kako igraju po vodi, i njega, kako me čeka.

„Džuli...“, doziva me Sem i spušta gitaru. „Nisam bio siguran da ćeš doći...“

„Nisam bila sigurna da ćeš još biti ovde.“

Hvata me za ruku. „Uvek ću biti tu za tebe, Džuls.“

Ne sumnjam u to, barem ne sad.

Sedamo blizu jezera i gledamo u vodu. Oblaci plove ružičastim nebom. Ponekad poželim da sunce nikada ne zađe, da ostanemo ovde i uživamo, pričamo kao i uvek, smejemo se našim foricama, i pretvaramo se da ništa ne može da pođe po zlu. Gledam Semovo lice, njegov predivni osmeh, crnu kosu koja mu pada preko čela, potamnelu kožu, i želim da zamrznem ovaj trenutak, da ga čuvam zauvek. Ali ne mogu. Čak ni u snu, ne mogu da zaustavim vreme. Oblaci su sve tamniji i oseća se čudno podrhtavanje pod zemljom. Mora da je i Sem to osetio, jer ustaje.

Hvatam ga za ruku. *Nemoj još da ideš.*

Sem me gleda. „Džuli... nikada ne bih otišao.“

„Ali *jesi* otišao.“

„Znam... žao mi je.“

„Nisi se ni pozdravio...“

„Zato što nikad nisam pomislio da...“

Iznenadni nalet vetra, kao da je došao da mi ga odvede. Sunce tone iza drveća i baca senke po vodi. Ne treba ovako da se završi.

Ovo je bio početak. Naša priča tek što je počela. Srce mi tutnji u grudima. Stiskam Semovu ruku jače da bih ga zadržala.

Ovo nije fer, Seme... Osećam stisak u grlu i suze mi naviru.

Sem me ljubi poslednji put. „Znam da ovo nije bio deo našeg plana, Džuli. Ali barem smo imali ovo vreme, zar ne? Želim da znaš... da mogu sve ponovo da proživim, proživio bih... svaku sekundu.“

Ako je kraj ovako bolan, ne znam da li je vredelo toga.

Puštam mu ruku dok razmišljam o tome. „Izvini, Seme...“, ustuknem. „Ali mislim da ne mogu i ja to da kažem...“

Sem zuri u mene kao da čeka da povučem reč. Ali vremena više nema. Sem mi nestaje pred očima, rastače se u latice trešnjinog cveta. Nalet vetra vitla ih u vazduhu. Pružam ruku, hvatam jednu laticu i pritiskam je čvrsto na grudi. Ali nekako mi prolazi kroz prste i nestaje na nebu. Kao i on.

PRVO POGLAVLJE

SADA

Sedmi mart, 23.09. Ne moraš da dolaziš po mene. Ići ću peške kući.

I jesam išla peške. Celih osam kilometara od autobuske stanice vukla sam prenatrpano koferče s polomljenim točkićem usred noći. Sem je sve vreme pokušavao da me dobije na telefon. Dvanaest nepročitanih poruka, sedam propuštenih poziva i jedna glasovna poruka. Sve sam ih ignorisala. Sad kad ih čitam, žalim što sam bila toliko ljuta na njega. Žalim što se nisam javila. Možda bi sve bilo drugačije.

Jutarnje svetlo probija se kroz zavesu. Ležim u krevetu i slušam Semovu glasovnu poruku ponovo.

Džuli... jesi li tu? Čuje se smeh u pozadini i pucketanje vatre. Izvini, stvarno! Skroz sam smetnuo s uma. Ali krećem odmah! Okej? Samo me sačekaj! Trebaće mi samo sat. Znam, osećam se užasno. Molim te, nemoj da se ljutiš. Pozovi me, može?

Da me je samo poslušao i ostao sa svojim prijateljima. Da me samo nije zaboravio. Da me je samo pustio da se ljutim, umesto što je stalno pokušavao da popravi sve, niko me ne bi krivio za ono što se desilo. *Ja* sebe ne bih krivila.

Puštam glasovnu poruku još nekoliko puta, a onda sve brišem. Tražim u fiokama bilo šta što je bilo Semovo ili me podseća na njega. Nalazim naše slike, rođendanske čestitke, karte za bioskop, papirne cvetove, glupe poklone – plišanog guštera kog je jesenas osvojio za mene na vašaru, CD-ove koje mi je narezao tokom godina (ko još reže CD-ove?) – i sve to guram u kutiju.

Sve mi je teže da gledam te male podsetnike na njega. Kažu da je lakše nastaviti sa životom kako vreme prolazi, a ja jedva da mogu da držim i sliku a da mi ne zadrhte ruke. Misli mi lete ka njemu, uvek. *Ne mogu da te zadržim, Seme. Jer onda verujem da si i dalje ovde. Da ćeš se vratiti. Da ću te ponovo videti.*

Razgledam po sobi. Nikad nisam razmišljala o tome koliko toga njegovog je tu. Sad mi se čini toliko praznom. Praznina je u vazduhu. Nešto nedostaje. Duboko udišem, uzimam kutiju i izlazim iz sobe. Prvi put ove nedelje ustala sam iz kreveta pre podne. Tek što sam iskoračila iz sobe, shvatam da sam nešto zaboravila. Spuštam kutiju i vraćam se. U mom ormaru je Semova teksas jakna. Ona s vunenom kragnom i nalepnicama grupa i zastava mesta koja je proputovao, koje je prišio na rukave. Toliko dugo je imam i toliko često je nosim da sam zaboravila da je njegovala.

Skidam je sa ofingera. Hladna mi je pod prstima, skoro vlažna. Kao da je nakvašena kišom od poslednjeg puta kada sam je nosila. *Sem i ja trčimo kroz mokru ulicu dok munje osvetljavaju nebo. Pljušti do se vraćamo s koncerta. Jaknu sam prebacila preko glave,*